

missio

December 2023

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forside: Maria statue i Birgitta kloster, Maribo	
Leder skriver	2
At være åben for det, der kommer	
- Romano Guardini	3
Jesus' budskab indeholder alt - QMN	4
Advent - før og nu - Theodor Maas-Ewerd	5
Kære Hanna - Susanne Herzog	8
Troen må ikke blive en rutine	
- Ann-Kathrin Lenz-Honervogt	9
At slå ind på forsoningens og tolerancens vej	
- QMN	10
Interview med Gud - Ukendt kilde	10
Hellige tre kongers fest - Børnemissio	11
Missio	12

MISSIO DANMARK

P. Quang Minh Nguyen
Bernstorffsvej 56
2900 Hellerup

Kontonr: 4183 1686 3564
MobilPay: 57 577
email: missio@missio.dk
<http://missio.dk/>
<https://www.facebook.com/missiodanmark>

REDAKTION

P. Quang Minh Nguyen (ansv. redaktør)
Astrid Margrethe Buhl Andresen
Ann-Lise Aasesdatter
Asbjørn Nordam

Layout: Linh Nguyen
Tryk: Stenby Tryk A/S

Leder skriver

Kære alle.

Julen er lige om hjørnet, og sjældent har julebudskabet om kærlighed og fred været så aktuelt, som det er nu! Med rette har vi i julens sange givet udtryk for, at frelseren er kommet til vores jord. Vor frelser er Jesus Kristus, Immanuel, som er og vil være 'Gud med os'. Det er det budskab, som Matthæus beretter om i sit evangeliums første kapitler, men han beretter også om, hvordan mennesker reagerede på dette budskab.

På en måde er Herrens åbenbarelse en anden julefest. Hvor vi i julen fejrer den hellige familie og det nyfødte barn, der synliggør Guds kærlighed til menneskene, fejrer vi med Herrens åbenbarelse de universelle dimensioner af Guds menneskevordelse: Her træder Jesus frem som fredskongen for en ny tid, hvor skellet mellem jøder og hedninger er brudt ned, og alle folkeslag inddrages i Guds frelsesplan.

Denne Guds universelle frelsesplan omtaler forfatteren som 'Messias-hemmeligheden', som ikke tidligere har været erkendt, men som nu er åbenbart for apostlene og profeterne. Frelsesplanens indhold er, at alle mennesker - alle folkeslag er omfattet af Guds frelsesbringende forjættelser og Guds plan gennemføres gennem kirken.

Når Guds plan ikke indeholder nogen adskillelse mellem jøder og hedninger, må kirken heller ikke opdele menneskene i grupper, men arbejde for enheden - en idé, som Paulus i andre breve kommer ind på, for i fællesskabet med Messias kan man ikke tale om slave - fri, mand - kvinde, jøde hedning, alle skal være ét i Messias og således opfylde Guds frelsesplan.

Enhver kristen er derfor forpligtet til at arbejde for tolerance blandt alle mennesker og til at benytte sig af alle midler for at fastholde muligheden for at udøve

tolerance, for tolerance er en betingelse for at leve et sandt og ægte menneskeliv - vi er skabt af én og samme Gud og han giver os hver dag livet som gave. Tolerancens vigtigste redskab er og bliver dialogen - samtalen.

Mens de fleste nyheder handler om krig, hungersnød og naturkatastrofer, ønsker vi at give lidt lys og varme til alle de nødlidende mennesker, der lever i mørke, frygt og terror. Vi troede nok alle, at krigen i Ukraine ville vare et par dage eller måske uger, men krigen fortsætter stadig, og situationen bliver ikke bedre. Vi vil derfor i år opfordre til at vi intensiverer vores juleindsats og fortæller om julebudskabet til alle men-

nesker i vores varetægt. Tak for alt, hvad I betyder for børnemissio! Uden jer og andre gavmilde donorer ville vi aldrig kunne udføre det store arbejde, vi gør!

Endnu en gang tak for al jeres støtte. Tusind tak for jeres bidrag til Missio Danmark. Med jeres støtte og hjælp kan vi række ud til flere af de mennesker, der har brug for hjælp.

I og jeres familie ønskes en glædelig jul, samt et godt og velsignet nytår. Måtte Gud skænke jer og jeres kære sin rige nåde og fred.

De bedste hilsener

P. Quang Minh Nguyen

At være åben for det, *der kommer...*

Guds rige er ikke en synlig virkelighed. Det er på vej - hele tiden på vej, og derfor må vi bede om, at det bliver fuldendt og synlig. Guds rige er noget, der henvender sig til os, noget, der trænger sig på hos hver enkelt af os indtil enhver er forbundet med alle. Guds rige trænger sig på, men påtvinger sig ikke modtagelse. Der er ingen sikkerhed for at blive modtaget, for modtagelse kan kun ske i frihed. Mennesket må åbne sig for Guds rige. Mennesket må tro og må længes efter det. Mennesket må turde indlade sig på Gudsriget, begive sig ind i det.

Lukker mennesket af, forholder det sig til Gudsriget med ligegyldighed eller modstræbende eller afvisende og nægter at adlyde - så glider Gudsriget ham af hænde. Guds kraft er virksom, men kun i frihed og når friheden åbner sig. Sker det ikke, bliver Guds kraft afmægtig... Hvis mennesket er fuldt optaget af hverdagens gøremål, er bundet af sine lidenskaber, fortaber sig i mennesker og besiddelser, så finder Guds riget ingen grobund.

Igen møder vi det mysterium, som vi allerede har mødt: Gud er Herre. Hans visdom gennemtrænger alt, hans vilje formår alt - og dog... Han kommer med sin kærligheds beslutsomhed og ønsker at virkeliggøre sit rige; han længes efter mennesket, og det er hans glæde at være hos menneskene; han vil fuldende enhedens kærlighedsmysterium blandt dem, og vil det med guddommelig alvor - men over for menneskets frihed synes Gud at være svag.

Romano Guardini

Jesus' budskab indeholder alt

- det skal blot forkyndes for alle

Kun i Hebræerbrevet anvendes billedet af Jesus som ypperstepræst. Forfatteren henvender sig altså til jødekristerne. Hvorfor sammenlignede han Jesus med en ypperstepræst, som han både i handling og værdighed ragede op over? Af brevet fremgår det, at han henvendte sig til en menighed, der havde tabt gnisten og befandt sig i en lammet tilstand. Det er derfor en usædvanlig præstation af forfatteren, når han fandt en fuldkommen ny sammenligning for at kunne forkynde Jesu budskab og begejstre menigheden til igen sat tro på Kristus.

Vi kan ikke i vor situation sige meget til Hebræerbrevets udredninger, for vores egen situation ligner den, forfatteren fandt i sin menighed dengang. Kristendommen er i dag lammet og har mistet sin tiltrækningskraft. Vi har brug for et Kristusbillede, som igen kan begejstre mennesker til tro på Jesus. Hebræerbrevets forfatter fandt sit billede i Bibelen. Måske skulle vi også søge et billede i Bibelen. Søger vi, vil vi finde!

I Lukas-evangeliet (8,1-3) læser vi, at det ikke blot var disciple, der fulgte Jesus; det gjorde også mange kvinder, som sørgede for Jesus og disciplene af deres egne midler. Det var helt usædvanligt for den tid. Andre steder hører vi om, at Jesus kommer kvinder til hjælp. Kvinder var retsløse, kunne ikke optræde i retssager som vidner og skulle have en mandlig formynder, en far, en bror, en mand eller en søn. Jesus forsvarede kvinden, der levede i synd (Luk. 7,36-50) og kvinden, der var taget i ægteskabsbrud (Joh. 8,1-11). Imod datidens sædvane havde Jesus et helt ukompliceret forhold til kvinder, som han tog alvorligt og behandlede ligeværdigt med mændene. Vor tids samfund, som fortsat forfordeler mænd, kan lære deraf.

Også Paulus behandlede kvinder som ligeberettigede efter sin grundholdning: Der findes ikke mere jøder og grækere, ikke slaver og frie, ikke mand og kvinde, for alle er de ét i Jesus Kristus. Menighedens leder i Kenkræa hed Føbe og hun var diakon, ikke menighedsassistent. Paulus selv kalder sig 'den nye pagts diakon' (2. Kor. 3,6). Diakon er altså en embedstitel. Som stedfortræder for Paulus kommer Føbe til Rom 'i Herrens navn' (Rom. 16,1-2). Andre steder nævner Paulus kvinder, der var virksomme i menighederne på linje med mændene.

I tiden efter Paulus satte den patriarkale holdning sig igennem, så kvinderne blev trængt tilbage. Således hedder det i 1. Timoteusbrev (2,12): '...at optræde som lærer tillader jeg ikke en kvinde, heller ikke at bestemme over sin mand; hun skal leve i stilhed'. Det er den samme holdning, der kommer til udtryk i den indskudte sætning i 1. Korinterbrev (14,33b-34): 'Som i alle de helliges menigheder skal kvinderne tie stille i menighederne. De må ikke tale, men skal underordne sig, sådan som loven også siger'. Det er en tekstindskydelse, som bryder sammenhængen, hvor der tales om de troendes karismer: profeti og tungetale. I 1. Kor. 11,5 tillader Paulus kvinder at profetere: 'Men enhver kvinde, der beder eller taler profetisk med utildækket hoved, bringer skam over sit hoved; hun kunne lige så godt have raget håret af'. Desværre er det de senere patriarkalske holdninger, som har sat sig igennem i vores kirke. Det er derfor på høje tid at vende tilbage til det oprindelige.

Jesus henvendte sig især til samfundets svage: de fattige, de lamme, de blinde, de syge og hjemløse. Denne indsats er fortsat aktuel, og vores samfund viser sig også at have en særlig hengivenhed for de mennesker, der virkelig gør noget for disse fattige. Det var ikke tilfældigt, at Mother Teresa blev kendt over hele verden, og at prinsesse Diana blev mødt med en utrolig begejstring, for hun gjorde noget for de fattige. Men Bibelen har også et ord om vores forhold til vor omverden. Således taler Paulus i Romerbrevet (8,19-21): 'For skabningen venter med længsel på, at Guds børn skal åbenbares. Skabningen blev jo underlagt tomheden, ikke fordi den selv ville, men på grund af ham, der gjorde det, og med det håb, at også skabningen selv vil blive befriet fra trældommen under forgængeligheden og nå til den frihed, som Guds børn får i herligheden'. Hele skabningen altså, sten, dyr og planter har del i menneskets værdighed som Guds børn, og mennesket har derfor broderlig og søsterlig ansvar for sine omgivelser.

I Jesu budskab finder vi altså alt det vi har så meget brug for i vor tid. Vi behøver blot at finde disse værdier, at forkynde dem for andre, at leve efter dem og gå ind for dem. Derved vil kristendommen igen få mere tiltrækningskraft og udstråling til velsignelse for mennesker i hele verden.

QMN

ADVENT - før og nu

Adventstidens oprindelse og fordringer

af Theodor Maas-Ewerd

‘Ved sit første komme har han (Kristus) fornedret sig selv og er blevet menneske. Derved har han opfyldt den gamle forjættelse og åbnet os frelsens vej. Når han kommer igen i glans og herlighed vil vi åbenlyst modtage, hvad vi nu med årvågne hjerter forventer’ (Præf. I).

‘Om ham (Kristus) taler alle profeter, hans jomfruelige moder bar ham med kærlighed i sit skød, Johannes Døberen forkyndte hans komme og pegede på ham, der ukendt færdedes blandt menneskene. Han skænker os i disse dage den glæde at kunne forberede os på hans fødsels fest, så vi årvågne og bedende kan vente på ham og ved hans komme kan modtage ham med lovsang. (Præf. II).

Det er ikke så længe siden, at man kun kunne drømme om at anvende sådanne tekster som de ovenfor anførte ved adventstidens messer. I lange tider indeholdt Missale Romanum ikke en eneste adventspræfation, og i århundreder gjorde ‘rubrikkerne’ opmærksom på, at man til de fire adventssøndage - som til årets almindelige søndage - skulle anvende ‘Praefatio de sanctissima Trinitate’. På hverdage og de dage i ugens løb, hvor søndagsmessen blev gentaget, skulle anvendes ‘Praefatio communis’. Nu har hver enkelt dag i adventstiden sin egen messeformular, og messebogen indeholder hele fem præfationer, som fremhæver denne særlige tid i kirkeåret, hvilket ovenstående citater viser.

I. Fortid - nutid - fremtid

Det er noget specielt for den liturgiske handling, at den både ser tilbage på fortiden og henviser til nutiden og fremtiden. Den ser tilbage, fordi det fortidige - Guds indgriben ved Jesus Kristus er grundlaget for al kristen liturgi; den henviser til nutiden, fordi vi nulevende mennesker må få del i Jesu Kristi mysterier og vores forløsning fuldbyrdes i den liturgiske handling.; den henviser til fremtiden, fordi kirkens liturgiske handling

foregriber den fremtidige fuldendelse af vores frelse. Alle liturgiens tre dimensioner må komme til orde, hvis man skal forstå det liturgiske år og med det også forstå advent.

Eftersom kirkens liturgiske handling ‘regelmæssigt når sit højdepunkt i fejring af eukaristien, er frelserens realpræsens og hans forløsningsoffer, der sammenfatter hele frelseshistorien, nærværende, hvorved den hæves ud over en ren tilbageerindring og profan tænkning’ (Balthasar Fischer).

Ikke desto mindre er advent i mange kristnes bevidsthed en fest, der kun vedrører fortiden: Det gammeltestamentlige gudsfolks længsel efter forløseren og Herrens menneskevordelse ved hans fødsel af jomfru Maria.

Men der findes også en adventsfejring, der kun vedrører det fremtidige: Herrens genkomst i magt og herlighed - forløsningens fuldendelse. Denne ensidighed indsnævrer advents betydning, skønt man her må indskyde, at en ensidig eskatologisk opfattelse af adventstiden i dag ikke synes at være videre udbredt. Også kristne er i denne forgængelige tid og verden ret fast forankrede. Man må langt snarere frygte, at interessen for livet i den kommende verden præger kristenlivet for lidt, så troens eskatologiske sandheder, der vedrører det enkelte menneskes endelige skæbne

og hele verdens endelige udvikling, står ret uklart i de troendes bevidsthed og i deres viden om troen.

Deraf følger, at en vigtig del af den kristne tro - i alle tilfælde uden for ordenshusene - synes at være ufrugtbar for det religiøse liv. Man kan imidlertid ikke bestride, at en ren eskatologisk fejring af advent kunne finde sted og at det endog kunne føre til en urealistisk indstilling i forhold til det, at være kristen i verden. Derfor skal følgende udtrykkeligt fastholdes: Det behøver ikke at være sådan, at håbet om det fremtidige nedvurderer det nuværende og derfor ikke betragter det som en alvorlig opgave, at tage fat på nutidens opgaver med troens kraft.

I relation til en ensidig fiksering på det eskatologiske ved fejringen af advent, er det snarere sådan, at fejringen i dag næsten udelukkende vil have blik for det nutidige: Herrens komme til os, reduceret til udsagnet: Han kommer til os i de fattige og nødlidende, som vi hjælper. En sådan opfattelse af advent kan let fortabe sig i det overfladiske. Netop adventstiden er en tid for indsamlinger og aktioner. Det særlige ved advent og adventstidens krav til os kan - også ved en ensidig fremhævelse af denne dimension - let forsvinde ud af vort synsfelt.

Kirkens liturgi taber ikke relationerne til fortiden eller til nutiden, og den taber ikke relationerne til den verden, der endnu venter på den eskatologiske fuldendelse. I adventsliturgien er de tre dimensioner af Herrens komme så inderligt sammenvævet, at man i det forgangne kan se det nuværende og det fremtidige virkeliggjort; det nuværende er et pant på den fremtidige herlighed. Naturligvis vil adventstiden forberede os til at kunne fejre Herrens fødsel. I liturgien bliver menneskevordelsen imidlertid ikke betragtet som en begivenhed i sig selv, men som en begyndelse til vores forløsning, som samtidig gemmer fuldendelsen ved Kristi genkomst.

II. Seks trin i advents historiske udvikling

Advent står i forventningens tegn. Dens motiver er imidlertid ikke ligeligt fordelt over adventstiden. I begyndelsen dominerer de eskatologiske dimensioner og ved slutningen er blikket rettet mod julen. Det må åbenbart have noget med dens oprindelse at gøre. Meget forenklet kan man udskille seks trin i denne udvikling.

1. trin: I Spanien og Gallien finder man siden slutningen af det 4. århundrede en forberedelsestid

på 3 uger forud for festen for Herrens åbenbarelse. I denne periode bestræber man sig på ivrigt at deltage i gudstjenesterne, at faste og at øve barmhjertighedsgerninger.

Forberedelsestidens oprindelse kunne - da den er forud for Epifani-festen - være en forberedelsestid for dåbskandidater. I Spanien er Epifani sammen med påsken den vigtigste dåbsforberedelsestid, hvilket skyldes den orientalske indflydelse på den tid.

2. trin: Perpetuus (+491), biskop af Tours ogen engageret sjælesørger, indførte en 40-dages fastetid forud for Herrens fødsel - i lighed med den fastetid, der gik forud for påsken. Den begyndte efter Martins dag den 11. november og blev derfor kaldt 'Quadragesima Sancti Martini'.

3. trin: Efter koncilet i Mâcon (583) blev adventsfasten almindelig praksis i Gallien og Spanien. Formodentlig er advent på denne tid allerede blevet liturgisk udformet og præget. Der blev lagt stor vægt på bod og omvendelse, hvilket fremgår af den stærke accentuering af adventstidens eskatologiske dimension. I adventstiden ser man frem til den som dommer og forløser forventede Herre. Det er en tid, hvor der opfordres til at forberede sig på hans komme.

4. trin: Den berømte skriftrulle, Rotulus, i Ravenna bevidner, at man dér i midten af 5. århundrede opfattede advent, som en forberedelse til festen for Kristi komme 'i kødet'. Den stedfundne inkarnation af logos bliver derved erfaret i dens nærværende frelsesvirkning. Samtidig fejrer man Guds menneskevordelse i Jesus Kristus, som underpant på fuldendelsen af forløsningen ved Kristi komme i magt og herlighed ved tidernes ende. Her finder man allerede det inkarnatoriske, det kultiske og det eskatologiske aspekt i advent sammenstillet.

5. trin: I Rom bevidner de tidligste perikope fortegnelser og andre dokumenter, at advent var en liturgisk præget tid senest fra det 6. århundrede. Oprindeligt var der tale om 6 søndage, som senere af Gregor I (+604) blev afkortet til 4 søndage og uger. Den gregorianske ændring blev dog først gennemført helt efter årtusindskiftet, og den blev især fremmet ved udbredelsen af 'Missale Curiae Romanae' (13. årh.).

6. trin: Det er først med efter-tridentinske liturgiske bøger (Breviarium (1568) og Missale (1570)), at advent er blevet almindeligt forpligtende med 4 søndage. - for så vidt man i vesten følger den romerske ritus.

Den særlige liturgi i Milano fastholder dog stadig 6 adventssøndage og det samme gør den gamle spanske liturgi. Det bekræftes af den i Toledo 1991 udkomne 'Missale Hispano-Mozarabicum'. De reformatoriske kirker følger den romerske overlevering. De østlige kirker kender overhovedet ikke en liturgisk adventstid. I den byzantinske liturgi fejrer man den sidste søndag før jul Kristi forfædre (sml. Mt. 1,1-25) og syrerne kalder de fire eller 5 uger før jul for 'bebudelsens uger'.

III Blivende fordring?

Ordet 'advent' kommer af det latinske 'adventus' = ankomst (gr. epiphaneia). Som forberedelsestid før Herrens fødselsfest, henviser advent til frelserens komme i tjenerskikkelse (inkarnation), og den liturgiske udformning fæstner blikket på Herrens komme i herlighed (parusien). Derfor kan kirken med rette erklære: 'Adventstiden har en dobbelt karakter; den er på den ene side forberedelsestid til julens højtider (Herrens fødsel den 25. december, Julens oktavdag med festen for Guds Moder den 1. jan. og Herrens åbenbarelse den 6. jan), hvor man fejrer Guds Søns komme til menneskene. På den anden side fører adventstiden samtidig hjertets tanker hen mod forventningen af Kristi andet komme ved tidernes ende. I begge synspunkter er der tale om, at advent er en hengiven og glædelig forventningsfest. (Grundordnung des Kirchenjahres, 39).

Adventstiden begynder med den søndags vesper, der ligger på den 30. november eller kommer tættest på denne dato. Den afsluttes med Juleaftens vesper. Søndagene i adventstiden benævnes 1., 2., 3. og 4. adventssøndag. Hverdagene fra den 17. til den 24. december er umiddelbart forbeholdt forberedelsen til julen. På grund af O-antifonerne i forbindelse med vesperens 'Magnificat' kaldes denne periode også 'O-antifon-dagene'. (I Tyskland er disse antifoner udformet i sange og der er udarbejdet O-antifon-andagter).

Helt op i middelalderen var det sædvane, at indføje adventstidens tekster i slutningen af de liturgiske bøger. Det svarede til adventstidens eskatologiske præg, der især var fremherskende i den galliske tradition. Ved det verdslige års udgang skuer kirken ud efter den forventede parusie, efter fuldendelsen af de Kristusmysterier, man har fejret i årets løb. Til trods for 'circulus anni' har det liturgiske år det store mål i sigte.

'Missale Romanum' fra 1570 kendte ikke særlige

hverdagsmesser i adventstiden (bortset fra Quatemberdagene). Derfor valgte præsterne hyppigt votivmessen for Maria i adventstiden. I den begynder introitus med ordene 'Rorate, coeli, desuper' (fra Jes. 45,8). Herfra hidrører betegnelsen 'Rorate-messe', og især i Alperne er der knyttet mange skikke til denne messe.

Betegnelsen 'engelfest' hidrører fra votivmessens evangelium Luk. 1, 26-38 (Marias bebudelse). Som regel blev disse messer fejret med alterets sakramente udstillet og med sakramental velsignelse. Netop denne praksis for Rorate-messerne har bidraget til, at advent i folks bevidsthed fik karakter af glæde på forskud for Kristi fødsel.

Årvågenhed og at holde sig beredt for den dag, som ingen kender, for 'Kristi dag' - dét er ledemotiverne i de romerske perikoper til adventssøndagene. Det gælder både epistlerne og evangelierne. Kun evangelierne på quatembergens mandag og onsdag tager temaet 'inkarnation' op. Indtil den efterkonciliære reform var bønner og sange stærkt præget af parusi-motivet, men 4. søndag i advent, der endnu var mariansk præget, menneskevordelsen som på quatemberdagene.

Alt i alt er adventstidens liturgi rigere udformet, hvilket de nye præfationer, perikoperne og bønnerne bekræfter. Når man generelt kan sige, at ihukommelsen af inkarnationen i vor tid træder tydeligere frem i adventstidens liturgi, så bringer parusi-tanken dog en nyttig alvor ind i denne tid, så den ikke bliver en forskud på julen.

Jean Hild O.S.B. har til overvejelse skrevet: 'Kirken ville ikke fejre advent med så stor fromhed, hvis der ikke i advent lå gemt et stort mysterium..., nemlig det i Gud fra evighed skjulte frelsesmysterium, som vi ved Kristi komme fik del i.' (sml. Ef. 3,9)

Forventningen om 'Kristi andet komme ved tidernes ende' får år efter år i advent kirken til, på dens vej gennem tiden, ikke at tabe målet af øje.

Praedica Verbum 6/98

Kære Hanna!

Tak for dit brev, hvor du udførligt fortalte om livet i din menighed. Jeg kan godt forstå, at du af og til føler det lidt snærende, når du mærker 'Gærdet omkring Torahen' omkring dig. Det er et godt udtryk for den ihærdige anstrengelse, som mange af jeres ledere gør sig for at afskærme jer, som Guds udvalgte folk, fra alle andre mennesker og folkeslag. Du savner den mangfoldighed i livsudfoldelse, i meninger, i tænkning og i religiøse opfattelser, som du lærte at kende i Babylon. Du savner den levende forbindelse med Gud, som du oplevede, da du forlod exilet og brød op for at rejse tilbage til Jerusalem. Jeg fornemmer grunden til, at denne mangfoldighed ikke findes er, fordi man har søgt sikkerhed og været bange for ikke at kunne bevare jødedommen i en alt for stor offentlighed. Selv om der er gået to og et halvt årtusinde er der ikke sket store ændringer, hvad det angår, for behovet for sikkerhed og angsten for at miste sig selv, har et stort tag i mennesker. Man afgrænser sig og lukker sig inde, man afviser fremmede og alt fremmedartet og holder fast i det man kender, og gør det til en norm idet man udelukker alt det usædvanlige.

Også i vores menigheder er det vanskeligt at overvinde disse kræfter med tillid til Gud. Jeg vil fortælle dig et lille eksempel. Vi er i vores menigheder i gang med at samle kræfterne om et fælles projekt, og du kan ikke forestille dig, hvor bange man er for at gå med i projektet, og hvor meget man bestræber sig på at afgrænse sig over for de andre og bevare det, man i menighederne kender. Når det forholder sig sådan i det små, hvor meget mere vil det så ikke være vanskeligt at samarbejde på tværs af kulturer og religioner og i økumeniske sammenhænge! Som du ser har smålighed og afgrænsninger overlevet gennem tiderne.

For os i vores tid er det spændende at læse det, du skriver om stemmen, der tydeligt adskiller sig fra alle kendte stemmer i tiden. Du skriver: 'Kan du forestille dig én, der vover at hæve sin stemme imod alle de

smålige og lidettroende. Han siger ikke det, alle andre siger: hold fast ved det, I kender, hold sammen, kom ikke sammen med alle de andre. Nej, han siger højt og tydeligt: Åbn jer for de andre og for det nye, spring jeres berøringsangst over og gå hen til de andre. Han siger faktisk: Gud er Gud for alle mennesker - ikke kun for os, hans udvalgte folk.'

Jeg kan godt forstå, at det i dine øren har lydt som et revolutionerende budskab. Du havde hidtil hørt budskabet om at tilhøre det udvalgte folk - et folk til Guds velbehag, og at Gud ved sin tilsynekomst vil holde dom over alle folkeslag. Nu hører du, at Gud ved sin tilsynekomst ikke vil udslette alle folkeslag, men samle alle mennesker. Selv for os kristne, som ofte har hørt Jesu budskab om Guds universelle rige for alle mennesker, er det noget revolutionerende at høre om Guds grænseløse perspektiv.

Din profet regnede med, at tidspunktet for Guds tilsynekomst i herlighed snart ville finde sted, og han ventede på dette øjeblik. Også Jesus talte om det og sagde, at han snart ville komme igen; men endnu har vi ikke oplevet det. Forventningen om, at Gud vil komme til syne og vise, hvem der hører ham til, og hvem der står udenfor, er derfor ikke så levende blandt os. Bortset fra spørgsmålet om, hvordan det ville ændre vort liv, hvis vi fokuserede noget mere på tidernes ende, finder jeg det meget spændende, hvad din profet siger om den indflydelse tanken om tidernes ende har på livet her og nu. Det går mig i denne forbindelse som dig: Gud vil samle alle folkeslag og alle tungemål, og han vil, at vi åbner os for menneskene og uden at tage hensyn til nationalitet, race, køn, konfession og religion aflægger vidnesbyrd om Guds kærlighed og velsignelse. Vi er sendt til menneskene for at indgå i en dialog hvor vi med vor viden og erfaringer forkynder Guds nærvær.

Indtil vores tid har det ikke været let - det har jeg tidligere skrevet om til dig. Smålighed og lidettroenhed forsøger til stadighed at afspore os fra denne guddommelige åbenhed; men vi må ikke miste modet - hverken du eller vi i vor tid. Lad os opmuntre af vores profeters modige ord, som åbner vores hjerter i tillid til Guds grænseoverskridende storhed og herlighed.

Jeg er meget spændt på, hvor denne vej leder os hen. De hjerteligste hilsener - din Sabina.

Susanne Herzog

Troen må ikke blive en rutine

Vi kender alle til rutiner i vort liv, indøvede gentagelser: Vi står op, spiser morgenmad, går på arbejde og tilbringer aftenen foran fjernsynet eller gør noget andet efter et bestemt mønster. Alt foregår efter et skema, som vi har indøvet, og det er gået os i blodet. Det, vi foretager os, tænker vi ikke nærmere over - vi handler som i søvne.

På den ene side er det en mindre belastning for os, for tænk, hvis vi skulle tænke over alt, hvad vi gør! På den anden side kan vores rutiner også medføre, at vi bliver sløvede og ukoncentrerede. Så opstår der fejl og rutine bliver en belastning. Vi bliver trætte og mister meningen med både liv og arbejde.

I en sådan situation er der brug for en ny motivation, og der er flere måder, hvorpå man kan hente inspiration og motivation. Ofte er det nok med en dag uden rutiner. Ligeledes er ferien af stor betydning, for her brydes hverdagens rutiner. Af og til skal der mere til for at genfinde glæden, og så må man lytte til den indre stemme og ved samtale med andre og ved overvejelser finde ud af, hvad der mangler i livet.

Det samme gælder også for troen, for også troen kan blive en rutine, også troen kan gøre os trætte. Vi er ganske vist kommet sammen her i kirken for at bede, synge og fejre eukaristien sammen; men hvordan ser det ud i vores hverdag? Har hverdagslivet noget med Gud at gøre? Har vi tillid til, at Gud bekymrer sig om os? Har det en mening for os, at tro på Gud? Hvad håber vi på? Eller håber vi slet ikke på noget af Guds hånd?

Det er sådanne spørgsmål, vi må stille os selv og det var også sådanne spørgsmål, de troende for snart to

tusinde år siden stillede, og som brevet til hebræerne skulle være en opmuntring til, for situationen for dem var sådan, at de var blevet usikre og tvivlende.

For således at opmuntre, fortæller forfatteren til Hebræerbrevet om lysende eksempler fra Israels historie bl.a. om Abraham og Sara. De troede uden at stille betingelser. Helt og fuldt gik de ind på Guds forjættelser og det endda i helt håbløse situationer. Abraham rejste bort fra sit land uden at vide, hvor rejsen ville ende, og hvad der ville ske. Han gjorde det, fordi Gud havde befalet det, og Gud belønnede ham for hans tillid: Gud førte Abraham til det forjættede land.

Guds løfte om at gøre Abraham til stamfader for et stort folk, gik også i opfyldelse, skønt Sara måtte le over det, for hun var alt for gammel til at kunne få børn. Men Abraham og Sara stolede på Gud også i denne sag og deres store ønske om at få et barn gik i opfyldelse.

Dette længe ønskede barn, Isak, er Abraham parat til at ofre, men Gud forklarer ham, at han ikke - som de omgivende religioner - ønsker menneskeofringer, men derimod levende mennesker, der har tillid til ham og vil leve deres liv i forening med Gud.

Hebræerbrevets forfatter vil med denne fortælling opmuntre os på en sympatisk og moderne måde. Han fremdrager ikke forbud og påbud, foreskriver ikke en række trossandheder, som vi skal følge. Han indgiver os mod og motivation til at tro på Gud.

Når vi bliver trætte i troen og ikke rigtig ved, om vi er på den rette vej, når vi tvivler på Guds nærvær og ikke ved, om vores håb vil blive opfyldt, så skal Abraham og Sara være os et lysende eksempel. Når vi befinder os i troens mørke og håbets gnist ikke er til at få øje på, skal de to personligheder være som fakler, der oplyser vores vej og opmuntrer os i troen.

Til trods for al modgang holdt de sig til Gud og var overbevist om det, de ikke kunne se. Og Gud var med dem og gav dem et liv, fyldt med glæde og håb. Lad det være en opmuntring og en motivation for os.

Efter Ann-Kathrin Lenz-Honervogt

At slå ind på *forsoningens* og tolerancens vej

Guds kærlighed for de nødstedte, de fattige og undertrykte og hans støtte til dem, der arbejder på at skabe retfærdighed og fred er ubegribelig stor, og det er netop vor tids store udfordring til alle mennesker at følge hans opfordring til os: At skabe en verden, hvor mennesker kan leve sammen i retfærdighed og fred. Skal vi kunne løse nutidens store problemer, må vi mennesker finde sammen uanset race, nationalitet, hudfarve og religion. Kun sammen har vi en fremtid, der er levedygtig.

Hellige Johannes Paul II vil med sit pontifikat gå over i historien. Først og fremmest vil han blive husket for sin ærlige og helhjertede indsats for retfærdighed og fred mellem nationer og politiske systemer og for forsoning mellem kulturer og religioner. Vi husker hans klare afvisning af, at løse konflikter med militære midler og hans gentagne invitation til alle religioner om at deltage i fredsbønnen i Assisi.

Det er altså muligt, at kulturer og religioner møder hinanden og endog kan bede sammen. Til trods for forskelligheder og uenigheder findes der et fælles anliggende: At overvinde hadet og ligegyldigheden for at sikre menneskehedens og skabningens fremtid. Det må ikke mere være sådan, at mennesker, fordi de tilhører en bestemt kultur eller religion bekriger

hinanden, erklærer hinanden krig og undertrykker hinanden. Alle kulturer har et stort fælles ønske: At mennesker må kunne leve i fred.

Vi må derfor søge nye veje for at sikre retfærdighed og fred for alle mennesker. Vi må afvise, at konflikter kan løses med magt. Vi må i alle lande og på alle kontinenter arbejde ihærdigt på at afskaffe uret og undertrykkelse, sult, vold og misbrug, fordi det alt sammen forhold, der er med til at skabe splid mellem mennesker. Det drejer sig nok først og fremmest om undervisning og information som grundlag for tolerance og forståelse. Dermed er ikke sagt, at nutidens største svøbe skal mødes med forståelse og tolerance. Terrorister er kriminelle, der søger at hæfte deres modbydelige vold op på hæderlige motiver. At gå ind for deres motiver og vise forståelse for deres 'frihedskamp', er det samme som at støtte deres aktiviteter. Ondskab skal vi kristne ikke flirte med. Det onde skal afvises og dets bærere isoleres.

Menneskeheden med alle dens kulturer og religioner har en stor opgave: At skabe en bedre verden, hvor retfærdighed, fred og glæde hersker. Vi kristne burde være de første til at slå ind på forsoningens og tolerancens vej, for det var det, Jesus lærte os og bad os om at gøre.

Lad os bede Gud hjælpe os at bekæmpe det onde i og omkring os og at møde andre mennesker og kulturer med respekt og sammen med alle mennesker af god vilje arbejde på en verden, hvor retfærdighed, fred og glæde hersker.

QMN

Interview med **Gud**

Jeg drømte, at jeg fik et interview med Gud.

'Du vil altså have et interview med mig?', spurgte Gud.

'Ja gerne, hvis du har tid' svarede jeg. Gud lo. 'Du ved jo, at min tid er evigheden; så gå bare i gang!'

Jeg spurgte: 'Hvad undrer du dig mest over, når du betragter menneskene?'

Gud svarede: 'Hvad der undrer mig mest er, at de keder sig som børn. Så skynder de sig med at blive voksne, og derefter længes de efter deres barndom.'

Det undrer mig også, at de ofrer deres sundhed for at tjene penge, og derpå ofrer de deres penge på at genoprette deres sundhed. Det kan også undre mig, at de af lutter iver efter at planlægge fremtiden glemmer nuet. På denne måde lever de hverken i fremtiden eller i nuet. De lever, som om de aldrig skal dø, og når de så skal dø, er det, som om de aldrig har levet'.

Hellige-tre-kongers festen - Børnemissio

I mange år har Hellig-tre-Kongers festen været forbundet med Børnemissio's arbejde, men hvorfor? Da man midt i det 19 årh. i Europa hørte om den store fattigdom og menneskelige nød i Kina og i Afrika, opfordrede biskoppen af Nancy i Frankrig alle børn i Europa til at samle ind og hjælpe de nødlidende. Børnemissionsværket blev stiftet i 1843, og hjælpearbejdet bredte sig hurtigt til andre lande.

Børnemissio's motto: Børn hjælper børn

Mottoet er affødt af følgende erfaringer:

- Børn er ikke af sig selv racister eller nationalister, men bliver let ofre for voksnes holdninger.
- Børn er interesserede i - og åbne for, børn fra andre kulturer.
- Børn har øje for andres nød.
- Børn forstår Jesus' budskab, når der forkyndes for dem i billeder, fortællinger, symboler og oplevelser.
- Børn er ivrige efter, med alle sanser, at lære og at opleve livet.
- Børn er ikke blot objekter for opdragelse, men er også subjekter for opdragelse, fordi børn også kan øve indflydelse på voksnes holdninger.

Børnemissio opfordrer børn til at hjælpe på to måder:

1. Hver dag at bede for de børn, der har det svært
2. Hver måned til at give lidt af deres lommepege et barn, der behøver hjælp

Børnenes bidrag gør en forskel:

- De små bidrag bliver samlet til et stort beløb...
- At hjælpe andre børn udvikler børnenes sans for retfærdighed og solidaritet – og fremmer fredens sag.

Missio Danmark får læst messe hver lørdag for sine læsere og bidragydere, såvel levende som afdøde. Læsere og bidragydere opfordres til at bede et led af rosenkransen hver dag for missionærer ude i verden og for de mennesker, de arbejder for og med.

Så tog Gud mine hænder i sine, og efter en lille tid i tavshed spurgte jeg igen: ”Hvilken lære vil du gerne give dine børn med på vejen?” Igen svarede Gud med en lille latter: 'De skal lære, at man aldrig kan tvinge nogen til at elske én. Men man kan gøre noget, for at være elskelig. De skal lære, det vigtigste i livet ikke er det, man har, men hvem, man er. Den er ikke rig, som ejer meget, men den, der ikke har brug for ret meget, er rig. De skal lære, at det kun tager få sekunder at tilføje andre dybe sår - også mennesker, som man synes om; men det kan tage år at hele sårene. De skal lære, hvad det vil sige at tilgive og praktisere tilgivelse. De skal lære, at det ikke er tilstrækkeligt, at andre tilgiver én, men at man også må tilgive sig selv og selv tilgive andre. Og endelig skal mine mennesker lære, at jeg altid er dem nær”.

Ukendt kilde

Om Missio

Missio er, som organisation, hele verdenskirkenes fælles anliggende.

De såkaldte "Pavelige missionsværker" er repræsenteret i 125 lande og består af:

- Værket for troens udbredelse
- Børnenes missionsværk, der fremmer projekter, der sigter på uddannelse og sundhed.
- Apostlen Petrus' Værk, der søger at fremme kirkelige kald i missionslande og at uddanne præster, kateketer m.fl.
- Pontifical Missionary Union

Missio Danmark er en del af De såkaldte "Pavelige missionsværker", som er pavens officielle velgørehedsorganisation til oversøisk mission. Missio Danmark bringer håbet om evangeliet, hvor der er uro, fattigdom eller usikkerhed og hjælp til, hvor kirken er ny, ung eller fattig. Missio Danmark giver lokale mennesker mulighed for at danne og opretholde trofællesskaber.

Vi hjælper også med at uddanne og pleje fremtidige ledere, så Kirkens vitale arbejde kan fortsætte med at finde sted. Missio er, som organisation, hele verdenskirkenes fællesanliggende.

Én gang årligt samles repræsentanter fra alle 125 lande, hvor missio er virksom, til en konference i Rom. Konferencen fordeler på demokratisk vis (én mand = én stemme) de indsamlede beløb og beslutter, hvilke projekter, der skal støttes. Pengene sendes normalt ikke til Rom, men sendes via Den Apostoliske Nuntiatur til modtagerne efter Rom-konferencens anvisninger.

TUSIND TAK FOR STØTTEN

Tusind tak til alle menigheder, ordener, kongregationer og til alle bidragydere, der på ene eller den anden måde støttede Missio Danmarks arbejde i 2023. Tak for kollekten på verdensmissions søndag og Børnemissio på trods af, at stigende inflation, eksplosive energipriser og stigende rente sætter dagsorden i disse dage. Vi har et fællesskab, der giver både håb og støtte til vores brødre og søstre – i solidaritet med de unge kirker – og som har bidraget til, at det glade budskab vokser og gror – også dér, hvor jordbunden er karrig. Tak også til alle ordener og kongregationer, institutioner og støttekredsens bidragydere. Jeres gavmildhed har virkelig rørt mig. Jeg er dybt taknemmelig over, at vi står sammen og støtter hinanden. Endnu engang tusind tak for jeres bønner og trofaste støtte gennem årene. Må Gud velsigne og belønne jer for jeres gavmildhed.

Hjertelige hilsener
P. Quang Minh Nguyen

Kontonr: 4183 1686 3564
MobilPay: 57 577
email: missio@missio.dk